

Γιατί δημιουργήθηκε ο άνθρωπος;

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Διάβασα κάπου το εξής: «Κάθε φορά που ακούς ένα μουσικό κομμάτι, γνωρίζεις χίλια νέα κομμάτια -ακούς μια σονάτα του Μπετόβεν και χάνεσαι! Διαβάζεις ένα βιβλίο με ποίηση και χάνεσαι! Υπάρχουν χιλιάδες πράγματα να διαβάσεις, να δεις, να κάνεις, ν' αγγίξεις, να νιώσεις. Το καθένα τους σε κάνει διαφορετικό άνθρωπο». Συμφωνώ. Το κάθε τι στην ζωή, μας επηρεάζει. Σε αλλάζει είτε θετικά είτε αρνητικά. Το θέμα λοιπόν είναι το τι επιλέγουμε να δούμε, να ακούσουμε, να διαβάσουμε...να ζήσουμε. Είμαστε τρεπτοί. Επηρεαζόμαστε από τους γύρω μας, από τις συναναστροφές μας, από τους λογισμούς μας, από τις γνώσεις που επιλέγουμε να προσεγγίσουμε.

Ο άνθρωπος είναι ον το οποίο ποθεί την γνώση, ποθεί να μάθει, να εξερευνήσει, να ανακαλύψει, να ακούσει και να δει. Γι' αυτό και η μάθηση, η θεωρία του νέου, το άκουσμα μιας πρωτάκουστης αρμονικής μελωδίας, η ποίηση μιας πρότασης, τον γοητεύει, τον συγκινεί, τον συναρπάζει.

Ο άνθρωπος αγγίζοντας την ποικιλία της ζωής νιώθει για λίγο πλήρης, νοιώθει χαρούμενος και αυτόνομος. Όμως στο τέλος ζητά κι' άλλο, ζητά περισσότερα, ζητά το ανεξάντλητο νερό της γνώσης και της χαράς. Τις πιο πολλές φορές όμως ο άνθρωπος ζητά αυτό «το περισσότερο» σε λάθος μέρη, με λάθος τρόπο.

Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε όχι απλά για να μάθει, να διδαχτεί, αλλά κυρίως για να ζήσει την Αλήθεια... την γνώση περί της Ζωής.

Βεβαίως, την Αλήθεια δεν μπορεί να την ανακαλύψει ο άνθρωπος δια μέσου της επιστήμης ή γενικότερα της νοησιαρχικής μελέτης της δημιουργίας, παρά μόνο να την υποψιαστεί... διότι η Αλήθεια, δηλαδή ο Χριστός αποκαλύπτεται, δεν

ανακαλύπτεται. Αποκαλύπτεται καρδιακά, διαμέσου του μυστηρίου της Εκκλησίας. Και τότε τα πάντα στον κόσμο σου μιλούν διαφορετικά. Γεμίζουν με Χάρη. Γεμίζεις με Χάρη.

Ο κόσμος μας είναι το υπέροχο σπίτι της Ενσαρκωμένης Αλήθειας, είναι ο δρόμος της ατέλεστης τελειότητας, είναι το πέρασμα από την μιζέρια στην ποίηση, από την κενότητα στην καινότητα, είναι το άλμα από την μάθηση στο βίωμα της πληρότητας.

Όλα στην ζωή είναι όμορφα αλλά δεν μπορούν να γεμίσουν την ανθρώπινη ύπαρξη. Γιατί; Διότι η ανθρώπινη φύση δια της ενσαρκώσεως του Λόγου έχει πλέον θεωθεί. Τα πράγματα λοιπόν αυτής της ζωής μπορεί να προσφέρουν στον άνθρωπο μερική χαρά, μερική ανάπαυση, μερική ειρήνη, μερική πληρότητα...μέχρι εκεί. Μένει πάντα ανικανοποίητος, δεν του αρκεί αυτό που πήρε, αυτό που ένιωσε. Το βαριέται, το συνηθίζει και μετά το απορρίπτει.

Ο άνθρωπος είναι από μόνος του πολύ μικρός. Όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ποτέ πια δεν είναι «μόνος του». Γιατί; Διότι κουβαλά πάνω του την ανθρώπινη σάρκα που έλαβε και ο Θεός, κουβαλά πάνω του το χρώμα που έγινε Χάρις, κουβαλά πάνω του την τιμή που του έκανε ο Δημιουργός του να γίνει όμοιός του.

Ο άνθρωπος, η εξαίρεση μέσα απ'όλη την δημιουργία, έχει την δυνατότητα να επιλέξει μεταξύ της φθοράς ή της αφθαρσίας, της μερικής γνώσης ή της Αλήθειας, της στιγμιαίας ικανοποίησης ή της ατέλεστης πληρότητας.

Ο Θεός μας έδωσε την ελευθερία της επιλογής. Μας έδωσε την ευθύνη για την ζωή μας. Και εμείς καλούμαστε να επιλέξουμε. Καλούμαστε να μην απαρηθούμε αυτό το σπιτικό κάλεσμά Του. Καλούμαστε να ζήσουμε όχι μερικώς αλλά πλήρως, όχι ψεύτικα αλλά αληθινά, όχι αμαρτωλά αλλά άγια... όχι ανθρώπινα αλλά θεανθρώπινα.

Καλούμαστε να πετύχουμε τον σκοπό της δημιουργίας μας, που δεν είναι άλλος παρά το να «κατακτήσουμε» και να κατακτηθούμε απ' την Αγάπη και το Φως.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr